

A Győri Ítéltábla a Szabó Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű és II.rendű felpereseknek** a dr. Presser Zoltán Tibor ügyvéd által képviselt **alperes** ellen egyesületi határozat érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2019. április 23. napján kelt 4.P.20.109/2018/17. számú ítélete ellen az alperes által 18. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes megfizetni a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 napon belül 57.150,- (Ötvenhétezer-egyszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletével az alperes 2018. április 14. napján meghozott 7/2018. számú határozatát hatályon kívül helyezte.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 36.000,- Ft illetékből, 125.000,- Ft + 33.750,- Áfa ügyvédi munkadíjból és 6.586,- Ft költségből álló perköltséget.

Az irányadó tényállás szerint az alperes vadásztársaság a ... megyei számú, társult vadászati jog alapján haszonbérbe adott vadászterületen vadászati jogot gyakorol. A felperesek az alperes vadásztársaság tagjai, akik a vadászterületen belül elhelyezkedő, a tulajdonukban álló földterületeken mezőgazdasági tevékenységet végeznek.

Az alperes 2018. április 14-én megtartott közgyűlésének 3. napirendi pontjaként 7/2018. szám alatt az alábbi határozatot fogadta el.

„Az Alapszabály az alábbiak szerint módosul:

A II. fejezet 4.§ 1. pontjának utolsó mondata kiegészül: *„továbbá a jelen Alapszabály I. számú mellékletében foglalt Megállapodást aláírja.”*

A II. fejezet 10. § (2) pontjának utolsó előtti mondata kiegészül az alábbi mondatrésszel *„illetve a belépésének napján, vagy a hatályba lépéstől számított 15 napon belül az I. számú mellékletben*

szereplő Megállapodást nem írja alá." Ezen felül a pont az alábbi szöveggel kiegészítésre kerül: „Azok a tagok, akik az 1. számú melléklet hatályba lépésének napján már tagsági viszonyal rendelkeznek és az abban foglalt Megállapodás aláírását megtagadják, a tagsági jogviszonyukat 2018. május 1-jével törli az elnökség azzal, hogy az általuk befizetett vagyoni hozzájárulást és a 2018. évi tagdíjat hiánytalanul vissza kell fizetni a tagsági jogviszony megszűnésétől számított 15 napon belül.”

Az Alapszabály továbbá kiegészül az alábbi melléklettel:

Megállapodás a alperes neve és a tag közötti vadkár-rendezésről

- 1./ A alperes neve közgyűlése által **Település 1en**, 2017. 07. 27-én elfogadott Vadkár-rendezési Szabályzat a vadásztársaság valamennyi rendes tagjára kiterjed, jelen megállapodás a nevezett szabályzat alapján készült. A jelen megállapodás módosítása az Alapszabály módosításával történhet meg a 3. pont kivételével, amelyet a Közgyűlés egyszerű szótöbbséggel is módosíthat, kizárólag valamennyi tagra, együttesen. Jelen megállapodást a vadásztársaság(anyja neve:.....) taggal köti.
lakcíme:.....)
- 2./ A vadásztársaság tagjai a Vtv-ben és a Ptk-ban foglalt általános és különös vadkár megtérítési jogukról lemondva, kizárólag vadkár-átalányra jogosultak azon vadkárral érintett termőföldek után, amelyek a vadásztársaság vadászterületén találhatóak.
- 3./ A vadkárátalányra a tag a vadászati évben, általa megművelt termőföldek (vadkár térítésre jogosító termőföldek a vad fajára tekintet nélkül, de csak olyan földterület után, amelyben a kártételt a vadásztársaság éves elejtési keretszámai alapján vadászható vadfaj okozhat) után jogosult, melynek mértéke 1000 Ft/ha/év. A tag tudomásul veszi, hogy a vadkárátalány nem károsított terület után is megilleti, de az átalányösszege felül vadkárt és mezőgazdasági földterületen vad által okozott egyéb kár megtérítése iránti igényt nem érvényesíthet a vadásztársasággal szemben.
- 4./ A művelt földek mértékét mezőgazdasági termőföld esetén a földhasználati lappal, vagy az MVH támogatás-igénylő lappal, míg erdő esetén a tulajdoni lappal és érvényes erdőtervvel igazolhatja minden tag az egyesület elnöke felé. Amennyiben az adott évben nem történik változás a művelt földek mennyiségében, úgy az előző évi lejelentett mértékkel számol a vadásztársaság. 2018. május 1-jéig köteles valamennyi tag az általa megművelt földek földhasználati lapját másolatban, vagy a földhivatalból kikért elektronikus okiratban eljuttatni az Egyesület elnökének. Minden tag köteles valamennyi változást 15 napon belül bejelenteni az elnök felé. Amennyiben ennek ellenére a tag olyan földterületek után is felvesz legalább 1000 Ft vadkárátalányt, amely után az őt nem illette volna meg, úgy az egész tárgyevi vadkár-átalányra való jogosultságát elveszítette. Amennyiben egy adott, általa megművelt földterületet a tárgyév november 30-ig nem jelenti be az elnöknek, mint vadkár-átalányra jogosító földterületet, úgy azután a földterület alapján a vadkár-átalányra a tárgyévben nem jogosult.
- 5./ A vadkár-átalány kifizetése minden tárgyév december 1-től az azt követő tárgyév január 31-ig történik meg. Azok a tagok akik bankszámlaszámukat bejelentik az egyesületnek, az átalányra banki átutalással, míg a többi tag készpénzkifizetéssel jogosultak nyugta ellenében.
- 6./ Jelen megállapodás a 2018. május 1-jét követően aratásra/betakarításra kerülő termőföldeken, továbbá a legelőn, erdőn, csemetekerten, szőlőn és gyümölcsösön keletkező vadkárok átalányára alkalmazható. Jelen megállapodás megszűnik, amennyiben az Alapszabály ilyenét módosítására kerül sor, illetőleg amennyiben a tag a vadásztársaságból kilép, vagy tagsági

- jogviszonya megszűnik. Jelen megállapodás a tagon kívül más személyt nem kötelez.
- 7./ Felek jelen megállapodást mint akaratukkal mindenben megegyezőt írják alá. Vitájuk esetén peres eljárás tekintetében a Komáromi Járásbíróság illetékességét kötik ki.

Határidő: belső jogviszonyokban 2018. május 1., harmadik személyekkel szemben a nyilvántartásba vételről szóló törvényszéki végzés jogerőre emelkedésének napjától."

A felperesek a kereseti kérelmükben a Ptk. 3: 37.§ (1) bekezdése alapján a 2018. április 14-én meghozott, 7/2018. számú határozat hatályon kívül helyezését kérték.

Az érvelésük szerint a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadászatról szóló 1996. évi LV. tv. (Vtv.) 6.§ (3) bekezdése, valamint 75.§ (1) bekezdése alapján a vadászatra jogosult haszonbérelő, azaz a vadásztársaság köteles a vad által okozott kárt (a továbbiakban: vadkárt) a károsultnak megtéríteni.

Az alperes azonban a támadott határozattal előírt kényszeregyezséggel kívánja ezen kötelezettségét a földtulajdonos tagokra áthárítani. A támadott határozat azt a méltánytalan helyzetet eredményezi, hogy a vadkár jelentős részét a földhasználónak magának kell viselnie, míg a földdel nem rendelkező tagok ilyen vagyoni teherviselésre nem kötelesek.

A felperesek kérték az alperes kötelezését a költségjegyzéken feltüntetett perköltségük megfizetésére.

A fentiekben túl hivatkoztak az alapításkor hatályos alapszabály V/3. pontjára, amely kimondja, hogy az egyesület tagjai az egyesület tartozásaiért - a befizetett tagdíjakon és egyszeri hozzájáruláson túlmenően - saját vagyonukkal nem felelnek.

Az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (Civil tv.) 17.§ (2) bekezdésébe foglaltak értelmében a civil szervezet tagja - a vagyoni hozzájárulásának megfizetésén túl - a szervezet tartozásaiért saját vagyonával nem felel.

A vadkáráltányra vonatkozó megállapodás támadott határozattal történő kikényszerítése azonban - a fenti rendelkezések ellenére - tartalmilag a vadásztársaságot terhelő vadkár földtulajdonosokra terhelését valósítja meg.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Költségjegyzéket nem csatolt.

Hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 3: 4.§-ára, amely a jogi személy létrehozásának, szervezeti és működési szabály megalkotásának szabadságáról szól. Ennek értelmében az egyesület a tagsági feltételeket - amennyiben jogszabályba nem ütközik - saját maga határozza meg. A vadkár áltány támadott határozat szerinti szabályozása azonban törvénynyi tiltásba nem ütközik.

Az alperes azzal is érvelt, hogy a vadkár megtérítése a vadásztársaság alaptevékenysége körébe tartozik, így azzal kapcsolatosan a tagjaira nézve kötelezettségeket állapíthat meg.

Kifejtette, hogy nincs jelentősége a felperesek által hivatkozott „háromszög jogviszony”-nak. Ennek értelmében a felperesek a földtulajdonosi közösség tagjaiként haszonbérleti jogviszonyban, mint károsult földtulajdonosok kártérítési jogviszonyban, továbbá tagsági jogviszonyban is állnak a vadásztársasággal.

A felperesek - tagsági jogviszonyuk hiányában - károsultként jogosultak lennének a Vtv. szerinti kártérítésre, amelytől csak önkéntes alapon, szerződéses úton térhetnének el. Tekintettel azonban arra, hogy felperesek a vadkárrendezés körében az alaptevékenységet végző egyesületnek is tagjai,

ezért velük szemben a vadkár megtérítése körében is hozható olyan közgyűlési kötelezés, amely nem a klasszikus kontraktuális viszonyban, hanem egyoldalúan az egyesület közgyűlésének határozata alapján terjed ki rájuk.

A vadásztársaság alaptevékenysége a gazdasági stabilitásának fenntartása is. Ennek körében a vadkár teljesítése valamennyi - a földtulajdonos és nem földtulajdonos - tagnak a feladata. A vadásztársasági tagság azonban nem alanyi jog, az újonnan belépőknek, illetve a tagsági jogviszonyt fenntartóknak az alapszabályban írtakat be kell tartaniuk.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemnek helytadó ítéletében rögzítette, hogy a peres felek a tényállást egyezően adták elő, azt az általuk csatolt okiratok is alátámasztották.

Az alperes 14. számú beadványa a Pp. 203.§ (1) bekezdése alapján hatálytalannak minősült.

Az elsőfokú bíróság leszögezte, hogy a perben eldöntendő jogkérdés az volt, hogy az alperes a tagsági jogviszony keletkezésének, illetve fenntartásának feltételévé teheti-e, hogy a tagok vadkárátalányra vonatkozó megállapodást kössenek a vadásztársasággal.

Az elsőfokú bíróság - a felek közt folyamatban volt 4.P.20.236/2017. számú eljárásra is tekintettel - abból indult ki, hogy nincs tartalmi különbség a vadkárátalány elfogadására vonatkozó közgyűlési határozat meghozatala, illetve az alapszabály módosítása útján történő szerződéskötésre való kötelezés között.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperesek és az alperes között hármasságban áll fenn: a felperesek a földtulajdonosi közösség tagjaiként a haszonbérbe vevő alperessel kötött haszonbérleti jogviszony alanyai, emellett tagsági jogviszonyban is állnak az alperessel. A vadkár bekövetkezte esetén pedig a felperesek, mint károsult földtulajdonosok kártérítési jogviszonyban állnak a vadkár megtérítésére kötelezett alperessel a szerződésen kívüli károkozás (Ptk. 6: 519.§) szabályai szerint.

A Ptk. 6: 526.§ lehetővé teszi a vadkárendezés körében a felek szerződéses úton való megállapodását.

Az elsőfokú bíróság a Vtv. 3.§ (1) bekezdése, 4.§-a, 13.§ (2) bekezdése, 75.§ (1) bekezdése, valamint 81.§-a alapján rögzítette, hogy a vadászati törvény a vadkár megtérítésére a vadásztársaságot kötelezi az erre vonatkozó eljárásrend jogszabályi lefektetése mellett.

Ugyanakkor az alperes, mint jogi személy a tagjaira vonatkozóan hozhat kötelező szabályokat. A kártérítési jogviszony keretein belül azonban a felperesek, mint károsultak az alperessel, mint kártérítésre kötelezettel szemben nem az alperes tagjaiként, hanem károsult földtulajdonosként érvényesítik vadkárigényüket, így ezen relációban nem tagsági jogviszonyuk, hanem károsulti minőségük a meghatározó.

Az alperesek védekezésével szemben a bíróság álláspontja az volt, hogy tagsági jogviszonyban a felperesek jogai és kötelezettségei a vadászati jog gyakorlásával összefüggésben határozhatók meg, azaz az alperes a tagjait érintően csak az egyesület céljával és feladataival összefüggő határozatot hozhat. A felpereseknek a vadkár megtérítésére vonatkozó kötelmi igénye pedig - szemben az alperes védekezésével - nem függ össze a vadásztársaságban lévő tagsági jogaikkal és kötelezettségeikkel, ezért ebben a körben sem rájuk kötelező közgyűlési határozat, sem pedig kényszeregység megkötésére irányuló alapszabályi módosító határozat nem hozható.

Az alperes, mint a vadászati jogok gyakorlója a vadkár megtérítésére a Vtv. szabályai alapján köteles. Nem hozhat olyan szabályt, ami a károsult földtulajdonosok igényérvényesítési lehetőségeit behatárolja, még abban az esetben sem, hogy ha ezen földtulajdonosok az alperes tagjai is.

Az egyesületek a tagsági jogviszony kritériumait előírhatják, azonban ez - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - nem terjedhet ki olyan feltételre, amely körben az egyesületnek döntési jogosultsága sem lehet. A fentiek miatt nem köthető a tagsági viszony fennállta a vadkárátalányra vonatkozó szerződés megkötéséhez.

A fenti érvelésre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 3: 37.§ (1) bekezdése alapján a határozatot hatályon kívül helyezte.

Az alperes a fellebbezésében a Pp. 369.§ (1), (3), (4) bekezdései alapján kérte az elsőfokú ítélet felülvizsgálatát, megváltoztatását, és a kereseti kérelem elutasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete anyagi jogszabályt, elsődlegesen a Ptk. 3: 4.§-át sérti.

Az ítélet eljárásjogi hibát is tartalmaz, a Pp. 346.§ (4), (5) bekezdésében előírtak ellenére az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy milyen anyagi jogszabályból levezetett jogelvet, milyen jogszabályt sért a támadott határozat.

Az alperes nem vitatta, hogy a perben eldöntendő jogkérdés az volt, hogy a vadásztársaság az alapszabályában előírhatja-e tagjai számára, hogy a vadkárigényüket a vadászati törvényben és a Polgári Törvénykönyvben előírtaktól eltérően rendezzék, és a károkozóval kötendő megállapodásban átalányösszeg megfizetését fogadják el.

Az alperes - az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően - kifejtette, hogy a Ptk. 3: 4.§ (1), (2), (3) bekezdései illetve a Civil tv. 3.§ (1), (2), (3), (4) bekezdései értelmében a perbeli alapszabálymódosítás egyedüli korlátját az képezi, amennyiben a határozat meghozatalát törvény tiltja, az Alaptörvénybe, kógens jogi előírásokba, jóerkölcsbe ütközik, illetve joggal való visszaélést valósít meg, vagy hitelezői, kisebbségi jogokat sért. Ilyen jogsértést azonban a törvényszék sem nevezett meg.

Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy a „hármass jogviszony” mennyiben gátja az alperes által alkalmazott szabályozásnak. A felperesek, mint a földtulajdonosi közösség tagjai és a haszonbérlet társaság közötti jogviszony, illetve a vadkár bekövetkezése esetén a kártérítési jogviszony szükségszerűen fennáll, míg a tagsági viszony önkéntes. A tag azonban köteles magát alávetni az egyesület demokratikusan hozott határozatainak, függetlenül attól, hogy az egyedi jellemzői miatt (földtulajdonos-e vagy sem) számára az milyen megterhelést jelent. Amennyiben az egyesület alapszabályában meghatározott feltételek szerint a tag számára a tagsági jogviszony nem elfogadható, úgy lehetősége van az egyesületből való kilépésre.

Az alperes megismételte azon álláspontját, miszerint a vadászati jog nem kizárólag a szűken értelmezett vadgazdálkodással kapcsolatos jogosítványokat és kötelezettségeket foglalja magában, hanem az egyesületnek a vadkárral kapcsolatos tevékenységét is. A vadászati jog is az alaptevékenység körébe esik, így ezzel kapcsolatban az alperes mind az alapszabályt módosítva, mind anélkül hozhat határozatokat.

A felperesek ellenkérelme a Pp. 382.§-a értelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján. Kérték az alperes perköltségben marasztalását a csatolt költségjegyzék szerint.

Azzal érveltek, hogy az alperes az alapszabály módosításával sem kerülheti meg a károkozó és a károsult önkéntes megállapodását. A támadott határozat sérti a tulajdon védelmének az Alaptörvény XIII. cikkében rögzített jogát, ugyanis ennek alapján a vadkárral nem érintett, többségben lévő

tagok a földtulajdonos tagokat a szerződési szabadság elvébe ütköző módon a társasággal való megállapodásra kényszerítik.

A civil szervezetek Ptk. 3: 4.§-ában rögzített autonómiájának korlátját képezi a Civil törvény 17.§ (2) bekezdése, amely kimondja, hogy a civil szervezet tagja a vagyoni hozzájárulásnak megfizetésén túl a tartozásaiért a saját vagyonával nem felel. A támadott határozat azonban olyan kényszeregyezséget oktrojál a földtulajdonos tagokra, amellyel a vadásztársaság vadkármegtérítési kötelezettségét magára a károsultra hárítja.

A támadott határozat a Ptk. 1: 5.§ (1) bekezdésébe foglalt joggal való visszaélés tilalmába is ütközik, mivel az alperes a sérelmezett rendelkezések alapszabályba iktatásával visszaél a törvényben biztosított szabályozási-működési szabadságával.

A tagsági viszony alperes által megszavazott feltételrendszere a vadkárátalány vonatkozásában a tagok teljes egyenlőtlenségét is eredményezi, mivel a földtulajdonos tagokat a tagsági viszonyuk megtartásra érdekében a vadkár megtérítése iránti igényük részleges elengedésére kényszeríti. A vitatott alapszabálmódosítás kizárólag a földtulajdonosokra ró aránytalan többletterhet, így az diszkriminatív hatású.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek, mint vadkárra jogosultak nem az alperes tagjaiként, hanem az alperes által hasznbérélt terület károsult tulajdonosaiként érvényesítik kárigényüket. A kártérítési jogviszonyban pedig a Ptk. 6: 519.§, 6: 526.§ és 6: 563.§-ai, valamint a Vtv. vadkár megtérítésére vonatkozó szabályai az irányadók. Önmagában ez az érvelés megalapozza a határozat jogszerűtlenségét.

A kártérítésről való lemondást az alapszabály nem teheti a tagsági viszony kötelező feltételévé.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezésben megjelölt Pp. 369.§ (1), (3) és (4) bekezdéseiben meghatározott keretek között felülvizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva adott helyt a felperes kereseti kérelmének. Az elsőfokú bíróság a Pp. 346.§ (4) és (5) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségének eleget tett.

A támadott határozat hatályon kívül helyezését alátámasztó, az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokat az ítéletábra az alábbiakkal egészíti ki.

A Ptk. 3: 4.§ alapján helytállóan hivatkozott a fellebbező arra, hogy a jogi személyek tagjai nemcsak a létesítésről dönthetnek, hanem a jogi személyek szervezetére, működésére vonatkozó szabályokat is szabadon állapíthatják meg, amelynek keretében a jogszabályi rendelkezésektől is eltérhetnek. A jogi személyek létesítése és működése is a magánjogi jogalanyok magánautonómiája körébe tartozó kérdés, ezzel lehetőség nyílik arra, hogy a tagok leginkább az igényeiknek megfelelően alakíthassák ki a jogi személy - jelen esetben a vadásztársaság - működési szabályait.

A szervezet és a működés kialakításának szabadsága, a jogi normáktól való eltérés lehetősége azonban nem lehet korlátlan. A jogszabály nyilvánvalóan nem rögzítheti a jogi normáktól való eltérés valamennyi lehetséges és tilalmazott esetét. Ezért a Ptk. általános szabályban adja meg azokat a szempontokat, amelyek a jogszabálytól való eltérést egyedi tilalom nélkül is tiltottá teszik (Ptk. 3: 4.§ (3) bekezdés).

A vadkár rendezésének Ptk.-ban és Vtv.-ben lefektetett szabályaitól a károsult földtulajdonos és a kár megtérítésére kötelezett vadásztársaság közvetlen megállapodással nyilvánvalóan eltérhetnek. A jogvita tárgyát az képezte, hogy lehet-e a kárrendezés ezen módját az alapszabály módosításával - a Ptk. és Vtv. szabályainak mellőzése mellett - a tagsági viszony létesítése, illetve fenntartása feltételévé tenni.

A vadkárátalány elfogadására kötelező közgyűlési határozat, illetve a vadkárátalányra vonatkozó szerződés aláírására kötelező alapszabályi rendelkezés tartalmában ugyanazt eredményezi, azaz a vadkárátalány elfogadása hiányában a vadásztársasági jogviszony nem fenntartható.

Az ítéltábla álláspontja szerint a civil szervezet működési autonómiája nem terjedhet odáig, hogy a tagfelvételt, illetve (a tagsági viszony fenntartását) a szerződési szabadság elvének sérelmével a teljes kártérítésről való lemondáshoz kösse.

A joglemondó nyilatkozat megtételének, illetve a teljes kártérítésről részlegesen lemondó megállapodás megkötésének a tagsági jogviszony feltételül szabása a szerződéses szabadság Ptk. 6: 59.§ (1), (2) bekezdésébe rögzített elvébe ütközik.

A támadott határozat azt a diszkriminatív helyzetet eredményezi, hogy a korábbi tagfelvételi rendszer szerint már taggá vált földtulajdonosok a többség által elfogadott, és a földtulajdonos kisebbség érdekével ellentétes új szempontrendszer függvényében a tagsági viszonyukat csak a kártérítésről való részleges lemondás esetén tarthatják fenn.

Ezen szabályozási mód az Alaptörvény XV. cikkében és az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 8.§. q) pontjában írtakba ütközik.

A törvény által nem tiltott, lehetséges működési szabályozási módok közti választás, azaz a működési autonómia tényleges tartalma nem terjedhet ki a kógens tiltó rendelkezések - szerződéses szabadság elve, diszkrimináció tilalma - figyelmen kívül hagyására.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Ptk. 383.§ (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján köteles a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (1) és 5.§ alapján megállapított bruttó 57.150,- Ft összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Győr, 2020. január 16.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Sarmon Hedvig sk.. Molnár Andrea sk.
előadó bíró

bíró